

(๓๑)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๑๕๔/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ /๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วันที่ ๒๕ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

ตรวจแล้ว

(นายวิกรม ดีเสมอ)

- 6 พ.ย. 2561

ความแพ่ง

นายเกร์ จอห์น คาฟิอาโร่

โจทก์

ระหว่าง

นางหรือนางสาววัลวิภา หรือวรรณวิภา ทองมั่น หรืออุติวรกุล หรือโนเบิล ที่ ๑

นางสาวทยกร ทองเจือ ที่ ๒

นายเกรียงศักดิ์ มิตรประกอบโชค ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง

เพิกถอนนิติกรรม

โจทก์ฟ้องและแก้คำฟ้องว่า เดิมโจทก์และจำเลยที่ ๑ เป็นสามีภริยาโดยชอบ

ด้วยกฎหมาย ต่อมาโจทก์ฟ้องหย่าและแบ่งสินสมรส มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความ

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๒-

๑๐๗๓๓๖/๙ และศาลนี้มีคำพิพากษาตามยอม เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ มีข้อตกลงเกี่ยวกับที่ดิน โฉนด
โฉนด

เลขที่ ๓๒๐๗๑ และ ๓๒๐๗๒ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นรีสอร์ท ซ็อนันดารีสอร์ท หรือวรรณารารีสอร์ท หรือทรัพย์พิพาทว่า

๑๐๗๓๓๖/๙ โจทก์และจำเลยที่ ๑ จะร่วมขายทรัพย์พิพาทให้แก่บุคคลภายนอกในราคาที่ โจทก์และจำเลยที่
๑

๑ ตกลงร่วมกันให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๑ เงินที่ได้จากการขายให้นำไปชำระ

ค่าสินไถ่ในการขายฝากเป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เงินส่วนที่เหลือแบ่งให้โจทก์ร้อยละ ๗๐

แบ่งให้จำเลยที่ ๑ ร้อยละ ๓๐ ในกรณีที่โจทก์หรือจำเลยที่ ๑ สามารถหาผู้ซื้อได้แล้วแต่อีกฝ่าย

หนึ่งไม่เห็นสมควรขาย ให้ฝ่ายนั้นเร่งหาผู้ซื้อในราคาที่สูงกว่าให้ได้ภายในวันที่ ๒๖

๑๐๗๓๓๖/๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ หากพ้นกำหนดแล้วไม่สามารถหาผู้ซื้อในราคาที่สูงกว่าได้ก็ให้ขายไปตาม

๑๐๗๓๓๖/๙ ๙ ราคาที่มีผู้เสนอไว้ก่อน หากจำเลยที่ ๑ ผิดสัญญา ไม่ยอมดำเนินการร่วมขายทรัพย์พิพาท

ดังกล่าวให้ถือว่าจำเลยที่ ๑ ผิดสัญญา ให้โจทก์ดำเนินการขายได้แต่เพียงฝ่ายเดียว หลังจากศาล

พิพากษตามยอมแล้วโจทก์และจำเลยที่ ๑ ไปจดทะเบียนหย่า เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

ต่อมาวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๐ ในระหว่างที่โจทก์หาคนซื้อทรัพย์พิพาทอยู่นั้น จำเลยที่ ๑ นำ

สำหรับศาลใช้

- 6 -

๑๐๐% ให้
ทรัพย์พิพาทขายให้แก่จำเลยที่ ๒ ในราคา ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๑ ปิดบังซ่อนเร้นมิให้

โจทก์ทราบ และไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ การกระทำของจำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้

กระทำไปทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าทำให้โจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบ และจำเลยที่ ๒ รับซื้อไว้โดยไม่

๑๐๗๙๓๖๒๕๖) ๘ สุจริตเนื่องจากข้อเท็จจริงพิพาทต่ำกว่าราคาประเมิน ซึ่งรัฐค่าที่ดินในละแวกดังกล่าวมีราคาไม่

๔.ต่ำกว่าตารางวาระ ๖๕,๐๐๐ บาท ราคาทรัพย์สินพิพาทจึงไม่ต่ำกว่า ๑๕,๐๕๐,๐๐๐ บาท ประกอบ

กับจำนวนที่ ๑ และจำนวนที่ ๒ ก็ทราบว่านิติกรรมการขายทรัพย์สินพิพาทโจทก์ไม่ได้ให้ความ

ยินยอมด้วยและในวันทำนิติกรรมโจทก์ก็ไม่ได้ไปด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐

จำนวนที่ ๒ จดทะเบียนโอนขายทรัพย์สินให้จำนวนที่ ๓ ในราคา ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งต่ำกว่า

ราคาประเมิน และจำนวนที่ ๓ ทราบคืออยู่แล้วว่าจำนวนที่ ๒ จัดทะเบียนซื้อขายทรัพย์สินพิพาทจาก

๑๐๓๗๖๒๕๔ ร.จ.เลขที่ ๑ โดยปราศจากความยินยอมของโจทก์และราคาที่ซื้อขายต่ำกว่าราคาประเมิน ดังนั้น

นิติกรรมซื้อขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และนิติกรรมซื้อขายทรัพย์สิน

พิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓ เป็นการคบคิดกันฉ้อฉล ทำให้โจทก์เสียเปรียบ และ

เป็นการกระทำที่ไม่สุจริต ขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมและการจดทะเบียนซื้อขายทรัพย์สินพิพาท

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๔-

ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๐ และนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อ

ขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ แล้วส่งมอบ

โฉนดที่ดินทั้งสองแปลงแก่โจทก์ หากจำเลยทั้งสามเพิกเฉยให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการ

แสดงเจตนา และให้โจทก์มีอำนาจขายทรัพย์สินแต่เพียงผู้เดียว หากไม่สามารถเพิกถอนการ

โอนได้ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน ๑๔,๐๔๐,๐๐๐ บาท

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความและ

คำพิพากษามาตามยอมทุกประการ โดยจำเลยที่ ๑ แจ้งให้โจทก์และทนายโจทก์รวมถึงผู้แทนของ

โจทก์ทราบอย่างต่อเนื่องว่าจำเลยที่ ๑ จะขายทรัพย์สินพิพาทให้บุคคลภายนอก โจทก์และผู้แทน

ของโจทก์ไม่แจ้งกลับว่าเห็นด้วยกับราคาหรือไม่ จำเลยที่ ๑ ขายทรัพย์สินพิพาทให้แก่จำเลยที่ ๒

ในราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นราคาที่เหมาะสม นิติกรรมการซื้อขายทรัพย์สินพิพาทระหว่าง

จำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยที่ ๒ จึงชอบที่จะนำทรัพย์สินพิพาทไปขายต่อ

ให้จำเลยที่ ๓ ขอให้ยกฟ้อง

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๕-

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ไม่ใช่ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่เหตุที่ปรากฏตามสัญญาซื้อขาย และบันทึกถ้อยคำ ว่าซื้อขายกันที่

ราคา ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากจำเลยที่ ๑ เป็นผู้แจ้งเพราะจำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบออก

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ค่าธรรมเนียมโอนกรรมสิทธิ์ตลอดจนค่าภาษีฝ่ายเดียว จึงแจ้งราคาซื้อขายต่ำกว่าที่ซื้อขายจริง

จำเลยที่ ๒ ไม่รู้ถึงข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษามาตาม

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ระหว่างโจทก์และจำเลยที่ ๑ แต่อย่างไร จำเลยที่ ๒ ตกลงซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็น

ผู้ถือกรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในโฉนดที่ดิน พร้อมไถ่ถอนการขายฝากจากนายธนภุต

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ประจวบมิชัย การซื้อขายในราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาตามท้องตลาดและสูงกว่าราคา

ประเมินของทางราชการซึ่งมีราคาประเมินเพียง ๔,๗๓๑,๐๐๐ บาท ดังนั้นการซื้อขายทรัพย์สิน

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ๕ พิพาทจำเลยที่ ๒ ซื้อขายโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน ขอให้ยกฟ้อง

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ จำเลยที่ ๓ ให้การว่า ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๒ ในราคา ๑๔,๐๐๐,๐๐๐

บาท ไม่ใช่ ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่เหตุที่ปรากฏตามสัญญาซื้อขาย และบันทึกถ้อยคำ ว่าซื้อขาย

๑๐๐๗๓๗๑/๕ ๕ ๕ กันที่ราคา ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากจำเลยที่ ๒ เป็นผู้แจ้งเพราะจำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดชอบ

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๖-

ออกค่าธรรมเนียมโอนกรรมสิทธิ์ตลอดจนค่าภาษีฝ่ายเดียว จึงแจ้งราคาซื้อขายต่ำกว่าที่ซื้อขาย

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ จริง จำเลยที่ ๓ ไม่รู้จักกับจำเลยที่ ๑ และไม่รู้ถึงข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความ

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ และคำพิพากษตามยอมระหว่างโจทก์และจำเลยที่ ๑ แต่อย่างไร จำเลยที่ ๓ ตกลงซื้อทรัพย์

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ พินาทจากจำเลยที่ ๒ โดยสุจริตในราคา ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาตามท้องตลาดและสูง

กว่าราคาประเมินของทางราชการซึ่งมีราคาประเมินเพียง ๔,๗๓๑,๐๐๐ บาท ดังนั้นการซื้อขาย

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ ๙ ทรัพย์พินาทจำเลยที่ ๓ ซื้อขายโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์คำฟ้องคำให้การ พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยทั้งสามแล้ว ✕

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าเดิมโจทก์และจำเลยที่ ๑ เป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย

ตามสำเนาใบสำคัญการสมรส เอกสารหมาย จ.๒ ต่อมาโจทก์ฟ้องหย่าและแบ่งสินสมรส มีการ

ทำสัญญาประนีประนอมยอมความ และศาลนี้มีคำพิพากษตามยอม เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ ๒๕๕๕ มีข้อตกลงเกี่ยวกับที่ดิน โฉนดเลขที่ ๓๒๐๗๑ และ ๓๒๐๗๒ ตำบลปากน้ำปราณ

อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นรีสอร์ท ชื่ออนันดารีสอร์ท ✕

๑๐๐๗๓๗๖/๙ ๙ หรือวรรณารีสอร์ท หรือทรัพย์พินาทว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ จะร่วมขายทรัพย์พินาทให้แก่

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๘-

มีปัญหาต้องวินิจฉัยประเด็นแรกว่า นิติกรรมการซื้อขายทรัพย์พิพาทระหว่าง

จำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และนิติกรรมการซื้อขายทรัพย์พิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓

๑๐๐๗๗๗๖/๒ ๙ ☒ นั้นต้องถูกเพิกถอนหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากคำฟ้องและคำให้การของโจทก์และ

๑๐๐๗๗๗๖/๒ ๙ จำเลยทั้งสามฟังได้ว่า โจทก์และจำเลยที่ ๑ เคยเป็นสามีภริยากันมาก่อน และเคยฟ้อง กัน
๓๑/๑๒/๖๐ ๑๑/๖/๖๑ ๑๕/๖/๖๑

๑๐๐๗๗๗๖/๒ ๙ เกี่ยวกับทรัพย์พิพาท ต่อมามีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความ กัน และศาลมีคำพิพากษา

ตามยอม ตามเอกสารหมาย จ.๑ และ จ.๘ ดังนั้นจึงถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้อยู่ในฐานะอันจะให้จัด

ทะเบียนสิทธิของตนเกี่ยวกับที่ดินพิพาทได้อยู่ก่อน เมื่อโจทก์ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนซื้อ

ขายทรัพย์พิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓ จึงต้อง

พิจารณาว่าการโอนทรัพย์พิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และระหว่างจำเลยที่ ๒ กับ

จำเลยที่ ๓ มีค่าตอบแทนหรือไม่ นอกจากนี้ต้องพิจารณาด้วยว่าจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ซึ่ง

เป็นผู้รับโอนกระทำการโดยสุจริตหรือไม่ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๙

๑๓๐๐ ในข้อนี้ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ว่าในการทำสัญญาซื้อขายทรัพย์พิพาท

ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ นั้นจำเลยที่ ๑ เพียงแต่นำใบสำคัญการหย่าไปประกอบการจด

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๘-

ทะเบียนซื้อขายเท่านั้น แต่ไม่ได้แจ้งเงื่อนไขการขายทรัพย์สินพิพาทตามสัญญาประนีประนอม

ยอมความ เอกสารหมาย จ.๗ ให้เจ้าพนักงานที่ดินทราบ หากมีการแจ้งดังกล่าวเจ้าพนักงาน

ที่ดินยอมไม่จดทะเบียนนิติกรรมซื้อขายให้แก่จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ คำเบิกความของโจทก์

ดังกล่าวสอดคล้องกับคำเบิกความของนางอิงอร ทองหุน นักวิชาการที่ดินชำนาญการ

สำนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาปราณบุรี พยานโจทก์ ซึ่งเบิกความตอบคำถาม

ค้านว่า ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับข้อตกลงของโจทก์และจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมาย จ.๗ ปรากฏ

เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๐ ขณะที่โจทก์ขออาศัยทรัพย์สินพิพาท และเมื่อพิจารณาหนังสือ

สัญญาซื้อขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ ตามเอกสารหมาย จ.๑๑ และ

หนังสือสัญญาซื้อขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓ ตามเอกสารหมาย จ.๑๔

แล้วพบว่า ทำขึ้นเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๐ และวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ตามลำดับ ซึ่ง

เป็นช่วงเวลาก่อนที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อตกลงระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมาย

จ.๗ จะปรากฏที่ดิน สำนักงานที่ดิน จึงเชื่อว่าขณะจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาซื้อขายทรัพย์สินพิพาทกับ

จำเลยที่ ๑ และขณะจำเลยที่ ๓ ทำสัญญาซื้อขายทรัพย์สินพิพาทกับจำเลยที่ ๒ นั้น จำเลยที่ ๒ และ

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๑๐-

จำเลยที่ ๓ ไม่ทราบถึงข้อตกลงของโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมายเลข ๖ แต่อย่างใด ใน X

ส่วนของการชำระราคานั้นจำเลยที่ ๒ มีหลักฐานเป็นสำเนาเช็คเชียร์เช็ค ๒ ฉบับ เอกสารการ

ซื้อเช็คเชียร์เช็ค¹ และหลักฐานการจ่ายเงินสด ตามเอกสารหมายเลข ๘¹ ๑๐¹ ๑๑ และ ๑๒ X

มาแสดง โดยจำเลยที่ ๒ เบิกความว่า จ่ายค่าซื้อทรัพย์สินพิพาทเป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดย

๑๐๐%^๑ X จ่ายเป็นเช็คเชียร์เช็ค ๒ ฉบับ ฉบับแรกมูลค่า ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นางรัชติยา ประจวบมีชัย
X ได้รับความยินยอมจากนางประจวบมีชัย

เป็นค่าไถ่ถอนการขายฝาก ตามเอกสารหมายเลข ๘ แผ่นแรก ฉบับที่ ๒ มูลค่า ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท X

จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมายเลข ๘ แผ่นที่ ๒ ส่วนอีก ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑

๑๐๐%^๑ X บอกให้จ่ายเป็นเงินสดให้แก่นางรัชติยา ประจวบมีชัย จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสาร

หมายเลข ๑๒ และจ่ายเป็นเงินสดให้จำเลยที่ ๑ จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็น

ค่าธรรมเนียมและภาษี ส่วนจำเลยที่ ๓ มีหลักฐานการชำระราคาให้แก่จำเลยที่ ๒ เป็นเงิน

๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยจ่ายเป็นเงินสด ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข ๑๓ และจ่าย

เป็นเช็คเชียร์เช็ค ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสำเนาเช็คเชียร์เช็ค¹ เอกสารหมายเลข ๑๔ และ ๑๕ X

แม้ในสัญญาซื้อขายทรัพย์สินพิพาทตามเอกสารหมายเลข ๖.๑๑ และ ๖.๑๔ จะระบุราคาขายเป็นเงิน

(๓๑ทวิ)

สำหรับศาลใช้

-๑๑-

๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับก็ตาม แต่จำเลยที่ ๒ และ ~~จำเลยที่ ๓~~ ก็เบิก X

ความว่าการแจ้งราคาซื้อขายในเอกสารหมาย จ.๑๑ และ จ.๑๔ นั้นเป็นการแจ้งเพื่อประโยชน์ X

๑๐๐๗๓๗๖/๒ ในการเสียค่าธรรมเนียมและภาษีอากรเท่านั้น เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์และจำเลย X
ร่วมกัน

ดังกล่าวข้างต้นแล้วเชื่อว่าจำเลยที่ ๒ ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ X

บาท และจำเลยที่ ๓ ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๒ ในราคา ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้ความจาก

คำเบิกความของโจทก์ว่าทรัพย์สินพิพาทมีราคาตามท้องตลาดไม่ต่ำกว่า ๑๔,๐๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อ

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ

จำเลยที่ ๓ ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากจำเลยที่ ๒ ในราคา ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นราคาที่ใกล้เคียง

กับราคาตามท้องตลาด นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ และ ~~จำเลยที่ ๓~~ ไม่รู้ถึงข้อเท็จจริงว่าโจทก์และ X

จำเลยที่ ๑ มีข้อตกลงกันไว้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ เอกสารหมาย จ.๗ จึงฟังได้ว่า X
๑/๕๖๔๖

๑๐๐๗๓๗๖/๒ จำเลยที่ ๒ และ ~~จำเลยที่ ๓~~ ซื้อทรัพย์สินพิพาทโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน ดังนั้นจึงไม่อาจเพิก

ถอนนิติกรรมการซื้อขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และนิติกรรมการซื้อขาย X
๓ และก็ได้ว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ รู้เป็นปกติ (คู่กรณี)

ขายทรัพย์สินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓ ได้

→ ๑๖๐๐ กว่าคน มีทั้งที่กินเงินเดือนของ อบต. ในพื้นที่ของ อบต. /